Republika Srbija
VRHOVNI SUD
Kzz 1310/2024
11.02.2025. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud, u veću sastavljenom od sudija: Miroljuba Tomića, predsednika veća, Tatjane Vuković, Slobodana Velisavljevića, Gordane Kojić i Dijane Janković, članova veća, sa savetnikom Jelenom Paravinja, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu okrivljenog Nikole Bojovića i dr., zbog krivičnog dela teško ubistvo u saizvršilaštvu iz člana 114. stav 1. tačka 2) u vezi člana 33. Krivičnog zakonika, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Nikole Bojovića - advokata Aleksandre Zlatić, javnog tužioca Vrhovnog javnog tužilaštva Ktz br. 942/2024 od 20.09.2024. godine i advokata Borka Petkovića, podnetim protiv pravnosnažnih presuda Višeg suda u Smederevu K 47/22 od 11.07.2023. godine i Apelacionog suda u Beogradu Kž1 1165/23 od 17.05.2024. godine, u sednici veća održanoj dana 11.02.2025. godine, jednoglasno, doneo je

P R E S U D U

I ODBIJAJU SE, kao neosnovani, zahtevi za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Nikole Bojovića - advokata Aleksandre Zlatić i javnog tužioca Vrhovnog javnog tužilaštva Ktz br. 942/2024 od 20.09.2024. godine podneti protiv pravnosnažnih presuda Višeg suda u Smederevu K 47/22 od 11.07.2023. godine i Apelacionog suda u Beogradu Kž1 1165/23 od 17.05.2024. godine i to zahtev za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Nikole Bojovića - advokata Aleksandre Zlatić u delu koji se odnosi na povrede zakona iz člana 438. stav 1. tačka 9) ZKP, člana 439. tačka 2) i člana 438. stav 2. tačka 1) ZKP, a zahtev za zaštitu zakonitosti javnog tužioca Vrhovnog javnog tužilaštva u odnosu na povredu zakona iz člana 439. tačka 2) ZKP, dok se u preostalom delu zahtev za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Nikole Bojovića - advokata Aleksandre Zlatić ODBACUJE kao nedozvoljen.

II ODBACUJE SE, kao nedozvoljen, zahtev za zaštitu zakonitosti advokata Borka Petkovića podnet protiv pravnosnažnih presuda Višeg suda u Smederevu K 47/22 od 11.07.2023. godine i Apelacionog suda u Beogradu Kž1 1165/23 od 17.05.2024. godine.

O b r a z l o ž e nj e

Presudom Višeg suda u Smederevu K 47/22 od 11.07.2023. godine okrivljeni Nikola Bojović, pored okrivljenog Mitra Pandurevića, je oglašen krivim zbog izvršenja krivičnog dela teško ubistvo u saizvršilaštvu iz člana 114. stav 1. tačka 2) u vezi člana 33. KZ i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 18 godina u koju će mu se, shodno članu 63. KZ, uračunati vreme provedeno u pritvoru počev od 02.02.2020. godine do upućivanja okrivljenog u Zavod za izvršenje krivičnih sankcija, ali najduže dok ne istekne vreme trajanja kazne izrečene u prvostepenoj presudi, a okrivljeni Mitar Pandurević na kaznu zatvora u trajanju od 15 godina u koju će mu se shodno članu 63. KZ uračunati vreme provedeno u pritvoru počev od 02.02.2020. godine do upućivanja okrivljenog u Zavod za izvršenje krivičnih sankcija, ali najduže dok ne istekne vreme trajanja kazne izrečene u prvostepenoj presudi. Presudom je odlučeno o troškovima krivičnog postupka i imovinskopravnom zahtevu, a kako je to bliže opredeljeno u izreci presude.

Apelacioni sud u Beogradu je presudom Kž1 1165/23 od 17.05.2024. godine, usvajanjem žalbi branioca okrivljenog Nikole Bojovića - advokata Aleksandre Zlatić, okrivljenog Mitra Pandurevića i njegovih branilaca advokata Dušana Kostića i advokata Željka Grbovića preinačio presudu Višeg suda u Smederevu K 47/22 od 11.07.2023. godine i to u pogledu činjeničnog opisa, pravne kvalifikacije i krivične sankcije, tako što je okrivljenog Nikolu Bojovića oglasio krivim za krivično delo teško ubistvo iz člana 114. stav 1. tačka 2) KZ i osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od 15 godina u koju će mu se, shodno članu 63. KZ, uračunati vreme provedeno u pritvoru počev od 02.02.2020. godine do upućivanja okrivljenog u Zavod za izvršenje krivičnih sankcija, ali najduže dok ne istekne vreme trajanja kazne izrečene u prvostepenoj presudi, a okrivljenog Mitra Pandurevića za izvršenje krivičnog dela učestvovanje u tuči iz člana 123. KZ i osudio na kaznu zatvora u trajanju od 3 godine u koju će mu se shodno članu 63. KZ uračunati vreme provedeno u pritvoru počev od 02.02.2020. godine do 16.12.2022. godine, kao i vreme koje je okrivljeni proveo na meri zabrane napuštanja stana od 16.12.2022. godine do 17.05.2024. godine kada je navedena mera prema okrivljenom ukinuta. Presudom je odlučeno o troškovima krivičnog postupka i imovinskopravnom zahtevu, dok su žalbe branioca okrivljenog Nikole Bojovića - advokata Aleksandre Zlatić u preostalom delu, kao i žalba Višeg javnog tužilaštva u Smederevu odbijene kao neosnovane.

Protiv navedenih pravnosnažnih presuda zahtev za zaštitu zakonitosti podneli su:

- javni tužilac Vrhovnog javnog tužilaštva Ktz br. 942/2024 od 20.09.2024. godine zbog povrede zakona iz člana 439. stav 1. tačka 2) ZKP, sa predlogom da Vrhovni sud usvoji zahtev za zaštitu zakonitosti i saglasno članu 492. stav 1. tačka 3) ZKP konstatuje da je presudom Apelacionog suda u Beogradu Kž1 1165/23 od 17.05.2024. godine

povređen zakon u korist okrivljenog Mitra Pandurevića;

- branilac okrivljenog Nikole Bojovića - advokat Aleksandra Zlatić zbog povrede zakona iz člana 485. stav 1. tačka 1) i 4) ZKP u vezi člana 438. stav 1. tačka 9) ZKP i člana 439. stav 1. tačka 1) i 2) ZKP, sa predlogom da Vrhovni sud usvoji zahtev za zaštitu zakonitosti i preinači presudu Apelacionog suda u Beogradu Kž1 1165/23 od 17.05.2024. godine i okrivljenog Nikolu Bojovića osudi za blaže krivično delo ili istu ukine i spise predmeta vrati drugostepenom sudu na ponovni postupak, tražeći da u smislu člana 488. stav 2. bude obaveštena o sednici veća;

- advokat Borko Petković u svojstvu punomoćnika oštećenog AA zbog povrede člana 438. stav 2. tačka 2), člana 440. stav 1. i člana 441. ZKP i povrede člana 4., člana 25., člana 33. i člana 42. KZ, sa predlogom da Vrhovni sud donese presudu kojom će usvojiti zahtev za zaštitu zakonitosti na osnovu člana 492. stav 1. ZKP i doneti presudu kojom će preinačiti odluku donetu u postupku po redovnom pravnom leku - Apelacionog suda u Beogradu Kž1 1165/23 od 17.05.2024. godine u delu koji se odnosi na pravnu kvalifikaciju dela za okrivljenog Mitra Pandurevića, kao i odluku u delu koji se odnosi na izrečene kazne.

Vrhovni sud je dostavio primerak zahteva za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Nikole Bojovića - advokata Aleksandre Zlatić Vrhovnom javnom tužilaštvu, a zahtev javnog tužioca Vrhovnog javnog tužilaštva Ktz br. 942/2024 od 20.09.2024. godine advokatu Aleksandri Zlatić, advokatu Dušanu Kostiću i advokatu Željku Grboviću, shodno odredbi člana 488. stav 1. ZKP, te je u sednici veća koju je održao u smislu člana 490. ZKP, bez obaveštenja Vrhovnog javnog tužioca i branioca okrivljenog, smatrajući da njihovo prisustvo nije od značaja za donošenje odluke (član 488. stav 2. ZKP), razmotrio spise predmeta i pravnosnažne presude protiv kojih su zahtevi za zaštitu zakonitosti podneti, pa je, nakon ocene navoda iznetih u zahtevima, našao:

Zahtev za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Nikole Bojovića – advokata Aleksandre Zlatić je neosnovan u odnosu na povrede zakona iz člana 438 stav 1. tačka 9) ZKP, člana 439. tačka 2) i člana 438. stav 2. tačka 1) ZKP, a zahtev za zaštitu zakonitosti javnog tužioca Vrhovnog javnog tužilaštva u odnosu na povredu zakona iz člana 439. tačka 2) ZKP, dok je u preostalom delu zahtev za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Nikole Bojovića - advokata Aleksandre Zlatić nedozvoljen.

Javni tužilac Vrhovnog javnog tužilaštva zahtevom ukazuje da je povređen krivični zakon u korist okrivljenog Mitra Pandurevića, jer je u konkretnom slučaju primenjen zakon koji se ne može primeniti pošto su radnje okrivljenog pogrešno kvalifikovane kao krivično delo učestvovanje u tuči iz člana 123. KZ. Zahtevom javni tužilac ističe da je Apelacioni sud u Beogradu presudom naveo da je prvostepeni sud pravilno utvrdio radnje koje je kritičnom prilikom okrivljeni Mitar Pandurević preduzeo prema BB i to dva zadata udarca i guranje oštećenog, a da Apelacioni sud smatra da okrivljeni Mitar Pandurević nije preduzeo ni jednu drugu radnju prema oštećenom BB, te da se ne može prihvatiti stav da okrivljeni Mitar Pandurević nije bitno doprineo lišenju života pokojnog BB, jer bitnom doprinosu izvršenja krivičnog dela mora prethoditi donošenje zajedničke odluke, što tokom ovog krivičnog postupka nije utvrđeno. Nadalje zahtevom osporava i stanovište Apelacionog suda da nije postojala zajednička odluka okrivljenih u pogledu lišenja života oštećenog, niti je okrivljeni Mitar Pandurević doprineo istom navodeći da nije imao umišljaj da liši života oštećenog. Osporavajući navedeno stanovište Apelacionog suda tužilaštvo navodi da u konkretnom slučaju nema fizičkog obračuna između dve grupe lice, već postoji krajnje bezobrzirno, arogantno i bahato ponašanje okrivljenih prema BB, dok su sa druge strane radnje koje su preduzeli VV i sada pokojni BB bile samo odbrambene radnje lica koja su bez svoje krivice uvučena u fizičko razračunavanje, čime se ne mogu smatrati učesnicima u tuči. Interpretirajući navode obrazloženja drugostepene presude iz prvog pasusa jedanaeste strane javni tužilac opisano ponašanje Mitra Pandurevića označava kao bezobzirno nasilničko ponašanje koje prevazilazi uobičajenu meru nasilja i koja se ispoljava u tome što učinilac pokazuje krajnju ravnodušnost prema tuđim dobrima, što delo vrši iz obesti, rušilačkih nagona i što za izvršenje ubistva žrtva ne daje nikakav povod, a što je prvostepeni sud nesumnjivo utvrdio. Nadalje zahtevom smatra da stav Apelacionog suda da tokom krivičnog postupka nije utvrđeno da je postojao bitan doprinos za lišenje života nekog lica kojem mora prethoditi donošenje zajedničke odluke se ne može prihvatiti, jer zajednička odluka nesumnjivo postoji u vidu subjektivnog uslova da postoji svest o zajedničkom delu i objektivnog uslova preduzimanje određene delatnosti kojom se doprinosi izvršenju krivičnog dela, dok međusobno saglašavanje donošenje zajedničke odluke može uslediti i u toku ostvarivanja samog krivičnog dela, a da se bitan doprinos Mitra Pandurevića ogleda u tome što je oštećenog zadajući mu više udaraca guranjem oborio na zemlju tako što je stvorio odsudnu priliku da mu Bojović zada smrtonosni udarac.

Navodeći zahtevom da je navedenom odlukom Apelacionog suda u Beogradu nesumnjivo povređen zakon u korist Pandurevića kada je njegovo učešće u krivičnom događaju označeno kao krivično delo učestvovanje u tuči iz člana 123. KZ, tužilac se poziva i na presudu Vrhovnog kasacionog suda Kzz 846/2020 od 02.02.2021. godine.

Međutim, navedena presuda odnosi se na sasvim drugačiju krivičnopravnu situaciju, to se ista ne može odnositi i na navedenu povredu koju zahtevom javni tužilac Vrhovnog javnog tužilaštva ističe.

Krivično delo učestvovanje u tuči iz člana 123. KZ čini onaj ko učestvuje u tuči u kojoj je neko lišen života ili je drugom nanesena teška telesna povreda.

Okrivljeni Mitar Pandurević je u vreme i na mestu opisanom u izreci prvostepene presude: „u stanju smanjene uračunljivosti sa umišljajem svesni dela koje preduzimaju...“, „... okrivljeni Mitar Pandurević učestvovao u tuči u kojoj je BB lišen života ...“, „... i okrivljeni Mitar Pandurević prišao oštećenom BB i zadao mu jedan udarac desnom rukom u predelu prednje strane glave i odmah zatim zadao udarac desnom nogom u predelu donjeg dela tela oštećenog VV ....“, „... okrivljeni Mitar Pandurević zadao oštećenom BB jedan udarac sa desnom rukom u predelu desne bočne strane glave...“, „... okrivljeni Mitar Pandurević zadao jedan udarac desnom rukom u predelu prednje strane glave oštećenog VV, kojom prilikom je oštećeni VV zadobio laku telesnu povredu u vidu rasklaćenja zuba broj jedan u gornjoj vilici desno, da bi neposredno nakon toga okrivljeni Mitar Pandurević gornjim delom svog tela odgurnuo oštećenog BB, koji je sa ivice trotoara pao na površinu ulice i dok je ležao okrivljeni Nikola Bojović mu prišao i šutnuo ga nogom na kojoj je imao obuvenu patiku u predelu leve polovine glave, ...“.

Po nalaženju Vrhovnog suda, a suprotno tvrdnjama tužilaštva u izreci presude Apelacionog suda opisane radnje za koje je okrivljeni Mitar Pandurević oglašen krivim sadrže sva zakonska obeležja krivičnog dela učestvovanje u tuči iz člana 123. KZ, o čemu je u obrazloženju presude Apelacioni sud u Beogradu u svojoj presudi Kž1 1165/23 od 17.05.2024. godine dao jasne i dovoljne razloge za svoj stav (na stranama 11 i 12 drugostepene presude), koje razloge Vrhovni sud u svemu prihvata i na njih upućuje.

Iz navedenih razloga, nalazeći da nižestepenom presudom nije učinjena povreda zakona iz člana 439. tačka 2) ZKP, Vrhovni sud je podneti zahtev javnog tužioca Vrhovnog javnog tužilaštva, ocenio kao neosnovan.

Branilac okrivljenog Nikole Bojovića - advokat Aleksandra Zlatić zahtevom navodi da je opis konkretne radnje nasilničkog ponašanja, a posebno bezobzirno nasilničko ponašanje okrivljenog Nikole Bojovića, u prvostepenoj i drugostepenoj presudi izostao i citirajući odredbu člana 344. KZ navodi da se radi o krivičnom delu koje ima alternativno propisane radnje i alternativno propisane posledice i da bi se radilo o kvalifikovanom obliku krivičnog dela ubistvo (bezobzirno nasilničko ponašanje) je pre svega potrebno da postoji nasilničko ponašanje u krivičnopravnom smislu koje mora imati sve odlike nasilničkog ponašanja u smislu člana 344. KZ, kako bi se radilo o krvičnom delu iz člana 114. stav 1. tačka 2) KZ koje mora biti bezobzirno. Navodeći zahtevom i da svi elementi predmetnog krivičnog dela moraju biti sastavni deo izreke osuđujuće presude koja mora da sadrži pre svega opis krivičnog dela nasilničko ponašanje, a zatim razloge zbog kojih je isto bezobzirno i na kraju sve te radnje moraju biti u vezi sa posledicom kvalifikovanog ubistva, pri čemu u činjeničnom opisu ne postoji opis posledice „značajnije ugrožavanje spokojstva građana“, ni „težeg remećenja javnog reda i mira“, niti je navedeno u odnosu na koja lica je optuženi Bojović navodno preduzimao radnje „grubog vređanja ili zlostavljanja drugog, ili vršenja nasilja prema drugom, ili izazivanja tuče ili drskog i bezobzirnog ponašanja“, te je samim tim okrivljeni po nalaženju branioca osuđen za krivično delo koje nije bilo predmet postupka.

Po oceni Vrhovnog suda ovakvi navodi iz zahteva za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Nikole Bojovića nisu osnovani.

Naime, iz samog činjeničnog opisa nižestepenih presuda jasno proizilazi da je okrivljeni Nikola Bojović svojim radnjama neposredno izazvao tuču i vršio nasilje prema drugom, a da su tom prilikom, pored oštećenog bila prisutna i druga lica, odnosno širi krug lica od onog prema kome se vrši nasilje, pri čemu način primene nasilja, intezitet sile, vreme i mesto izvršenja ukazuju na posledicu u vidu težeg remećenja javnog reda i mira, na koji način su ostvarena obeležja nasilničkog ponašanja, a što je i bilo predmet optuženja. Nadalje, kada je u pitanju bezobzirnost nasilničkog ponašanja, kao kvalifikatorna okolnost krivičnog dela koje je okrivljenom Nikoli Bojoviću stavljeno na teret i za koje je i oglašen krivim, i navedeni element krivičnog dela jasno proizilazi iz činjeničnog opisa, o čemu je drugostepeni sud na osmoj strani drugostepene presude dao jasne i dovoljne razloge, na koje ovaj sud upućuje, u smislu člana 491. stav 2. ZKP, zbog čega su navodi zahteva za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog neosnovani.

Branilac okrivljenog Nikole Bojovića - advokat Aleksandra Zlatić navodi da iz činjeničnog opisa ne proizilaze bitni elementi krivičnog dela za koje je okrivljeni Bojović oglašen krivim, te da postoji potpuno pogrešna primena materijalnog prava, odnosno povreda krivičnog zakona iz člana 439. tačka 2) ZKP, jer je u pogledu krivičnog dela koje je predmet optužbe primenjen zakon koji se ne može primeniti, a obzirom da su nižestepeni sudovi okrivljenog osudili za krivično delo koje nije opisano u dispozitivu optužnog akta i čiji elementi ne proizilaze iz optužnog akta, ni iz pobijanih presuda, može se reći da je optužba prekoračena, pa stoji bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 438. stav 1. tačka 9) ZKP.

Po oceni Vrhovnog suda optužba u odnosu na okrivljenog Nikolu Bojovića u odnosu na koga ništa nije menjano u pogledu utvrđenog činjeničnog stanja objavljenom presudom drugostepenog suda nije prekoračena.

Iste navode, sadržane u zahtevu za zaštitu zakonitosti, branilac okrivljenog isticao je i u žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, a drugostepeni sud je našao da su takvi navodi neosnovani i u obrazloženju presude

Apelacionog suda u Beogradu Kž1 1165/23 od 17.05.2024. godine dao jasne i dovoljne razloge za ovakav svoj stav (strana šest, sedam i osam obrazloženja drugostepene presude), koje razloge Vrhovni sud u svemu prihvata i u smislu člana 491. stav 2. ZKP, na te razloge i upućuje.

Branilac okrivljenog Nikole Bojovića - advokat Aleksandr Zlatić zahtevom označava bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 438. stav 2. tačka 1) ZKP navodima da „komparativno veštačenje“ samim tim i nalaz i mišljenje veštaka Nacionalnog centra za kriminalističku forenziku, diplomiranog inženjera saobraćaja Ćirković Dejana ne predstavlja dokaz koji je zakonito obezbeđen, pa je po načinu nastanka i sam po sebi nezakonit. Obrazlažući zahtev, branilac okrivljenog Nikole Bojovića ukazuje da je predmet veštačenja bio CD na kome su se nalazili već izuzeti snimci koji su prethodno bili zabeleženi kamerama video nadzora i pohranjeni na video risiverima sa objkata „Brodolom“ i „Meda moda“ koji predstavlja kopiju zapisa sa video risivera koji predstavlja originalnu elektronsku ispravu. Upućujući na odredbu člana 139. stav 1. ZKP kojom je popisano da ispravu po službenoj dužnosti ili na predlog stranaka pribavlja organ postupka i po pravilu u originalu, navodi da je nesporno da je risiver predstavljao uređaj za automatsku obradu podataka, a da je odredbom člana 152. stav 3. ZKP propisano da pretresanje uređaja za automatsku obradu podataka i opreme na kojoj se čuvaju ili se mogu čuvati elektronski zapisi se preduzima na osnovu naredbe suda, dok je u konretnom slučaju izuzimanje CD izvršeno po nalogu OJT u Velikoj Plani Ktr 185/20 od 02.02.2020. godine, po kojoj je sačinjen CD koji je kasnije bio predmet „veštačenja“, dok originalni dokumenti (risiveri) nisu pretresani i isti su izuzeti, i u tom pravcu ne postoji naredba suda, jer ni kopiju spornog dokumenta po citiranim odredbama ZKP nije moguće koristiti. Nadalje u zahtevu branilac okrivljenog navodi da je u toku glavnog pretresa naredbom Višeg suda u Smederevu K 8/20 od 10.03.2021. godine sud odredio veštačenje video snimka sa sigurnosne kamere koji je sačinjen 02.02.2020. godine i to tako što će se izvršiti uveličavanje snimka i rezolucije istog, a zatim komparativno veštačenje lica. Branilac okrivljenog smatra da su zadaci postavljeni veštaku sugestivni i da su protekli rokovi u kojima se originalni video zapis mogao čuvati. Pored navedenog zahtevom branilac citira odredbu člana 113. stav 1. ZKP kojom je propisano da će organ postupka odrediti veštačenje kada je za utvrđivanje ili ocenu neke činjenice u postupku potrebno stručno znanje, kao i člana 114. stav 1. ZKP kojom je propisano da je veštak lice koje raspolaže potrebnim stručnim znanjem za utvrđivanje ili ocenu neke činjenice u postupku, a da se u konkretnom slučaju komparativno veštačenje svelo na prepričavanje video snimka od strane Nacionalnog centra za kriminalističku forenziku i veštaka Ćirković Dejana koji je po struci diplomirani inženjer i koji je dao mišljenje o antropologiji, sudskoj medicini, fizičkom kretanju tela (kinetici) i raznim drugim stručnim disciplinama za koje, nije dovoljno stručan, niti je ustanova koja je primila zahtev suda da veštači sporni CD kreditovana za ovakva veštačenja, a što proizilazi iz podataka Akreditacionog tela Srbije, navodeći u zahtevu da veštačenje video snimka nije zakonito pribavljen dokaz jer je suprotan odredbama člana 113. stav 1., 139. stav 1., 152. stav 3., kao i odredbe člana 16. ZKP, na koje je žalbom ukazano, a o koje se nepravilnosti drugostepeni sud oglušio.

Kako je branilac okrivljenog iste navode, sadržane u zahtevu za zaštitu zakonitosti isticao i u žalbi izjavljenoj protiv presude Višeg suda u Smederevu K 47/22 od 11.07.2023. godine i kako je drugostepeni sud takve navode ocenio kao neosnovane i u obrazloženju presude Kž1 1165/23 od 17.05.2024. godine dao jasne i dovoljne razloge za svoj stav (strana šest, stav peti drugostepene presude), koje razloge Vrhovni sud u svemu prihvata i u smislu člana 491. stav 2. ZKP na njih upućuje.

I po oceni Vrhovnog suda, veštačenje se odnosi na materiju koja je veštaku dostavljena radi utvrđivanja snimka sa sigurnosnih kamera, što ne predstavlja automatsku pretragu, odnosno u konkretnom slučaju ne radi se o pretrazi uređaja za automatsku obradu podataka već je dokaz video snimak sa sigurnosnih kamera koji je sačinjen u svemu prema odredbama člana 152. ZKP, a u cilju obezbeđenja dokaza je sačinjen CD nakon čega je sud odredio veštačenje u svemu u skladu sa odredbom člana 114. ZKP. Stoga su neosnovani navodi zahteva da se pravnosnažne presude zasnivaju na dokazu na kome se po odredbama ovog zakona ne mogu zasnivati, odnosno da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 438. stav 2. tačka 1) ZKP.

Ostalim navodima u zahtevu za zaštitu zakonitosti branilac ukazuje da je izreka pravnosnažne pobijane presude nerazumljiva, te osporavajući tokom postupka utvrđeno činjenčino stanje daje sopstvenu ocenu tokom postupka izvedenih dokaza, čime suštinski ukazuje na pogrešno utvrđeno činjenično stanje i ocenu dokaza od strane prvostepenog i drugostepenog suda. Međutim iz navedenih razloga, shodno odredbi člana 485. stav 4. ZKP, podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti nije dozvoljeno, pa je Vrhovni sud, u ovom delu, zahtev branioca ocenio nedozvoljenim.

Iz iznetih razloga, Vrhovni sud je na osnovu odredbe člana 491. i člana 487. stav 1. tačka 2) ZKP, a u vezi odredbe člana 485. stav 4. ZKP, odlučio kao u prvom stavu izreke presude.

Zahtev za zaštitu zakonitosti advokata Borka Petkovića koji je podneo u svojstvu punomoćnika oštećenog AA je nedozvoljen.

Odredbom člana 482. stav 1. ZKP, propisano je da protiv pravnosnažne odluke javnog tužioca ili suda ili zbog povrede odredaba postupka koji je prethodio njenom donošenju, ovlašćeno lice može podneti zahtev za zaštitu zakonitosti pod uslovima propisanim u tom zakoniku.

Odredbom člana 483. stav 1. ZKP propisano je da zahtev za zaštitu zakonitosti mogu podneti Republički javni tužilac, okrivljeni i njegov branilac, a stavom 3. istog člana propisano je da zahtev za zaštitu zakonitosti okrivljeni može podneti isključivo preko branioca.

Imajući u vidu činjenicu da su, shodno citiranim zakonskim odredbama, ovlašćena lica za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti samo Republički javni tužilac, branilac i okrivljeni i to okrivljeni isključivo preko branioca, te da ovo ovlašćenje nije dato drugim procesnim subjektima ni jednom zakonskom odredbom, to iz navedenog jasno proizilazi da oštećeni ni lično, a ni preko svog zakonskog zastupnika niti punomoćnika, nije ovlašćen da podnese ovaj vanredni pravni lek, već ova lica mogu podneti samo inicijativu Republičkom javnom tužiocu za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti u skladu sa ustavnim pravom podnošenja predloga državnim organima (član 56. Ustava Republike Srbije).

Iz navedenih razloga Vrhovni sud je zahtev za zaštitu zakonitosti advokata Borka Petkovića odbacio kao nedozvoljen, obzirom da je podnet od strane neovlašćenog lica i na osnovu odredbe člana 487. stav 1. tačka 2) ZKP, u vezi člana 483 ZKP odlučio kao u stavu drugom izreke ove presude.

Zapisničar-savetnik

Predsednik veća-sudija

Jelena Paravinja, s.r.

Miroljub Tomić, s.r.

Za tačnost otpravka

Zamenik upravitelja pisarnice

Milanka Ranković